

Známe to jistě všichni. Občas se kolem nás přihodí věci, které jen tak mimochodem zaznamenejme a brzy na ně zapomeneme. A pak, někdy i po dlouhé době, se stane něco, co nám ten zážitek připomene. Mně se to nedávno stalo několikrát.

(1) V televizi jsem sledovala seriál Vyprávěj. V jednom příběhu se tam objevila zmínka o období céček. Okamžitě jsem si vzpomněla na příhodu, které jsem byla svědkem při procházce v Hájnici. V muzeu byl tenkrát jarmark. Stánky s různým zbožím, které vzhledem k povaze sortimentu nemohly být přímo v muzeu, byly nastaveny v parku podél cesty až k lávce u Společenského domu. Proti mně šla dívenka a radostně mávala šňůrkou s céčky. Míjela ji rodina s asi osmiletou holčičkou, která začala dost hystericky céčka rovněž vyžadovat. Když rodina přispěchala ke stánku, kde céčka prodávali, dověděli se, že už nejsou, právě prodali poslední. Matka začala nutit prodavače, ať se podívá pod pult, pobíhala kolem stánku a nervózně pokřikovala. Holčička, když pochopila, že céčka nebudou, hodila sebou na zem a ječela. Podívala jsem se na otce, co ten na to říká. Výraz jeho tváře se začal najednou měnit. Popadl dceru, několika rychlými kroky doběhl k Bečvě a řvoucí dítě ponořil do vody. Matka přilítla, ale než se zmohla na nějaký protest, otec zařval: „Tak dost, jestli nepřestanete šilet s těmi pitomými háčky, poletíš do řeky taky.“ Na lávce se utvořil hlouček náhodných diváků, kteří se zájmem sledovali rodinnou scénu. Hádka mezi manžely přestala být po chvíli zajímavá, a tak jsme se pomalu rozcházel. Ještě jsem zaslechla, jak jeden z přihlížejících prohlásil: „Tož, to moja roba by už dávno dostala po čuni.“

(2) Když jsem si před Vánocemi chystala ořechy k přípravě těsta na vanilkové rohlíčky, rozpadl se mi louskáček. Snažila jsem se nějak ten nástroj opravit a přitom jsem si vzpomněla, jen tak mimochodem, na jiného Louskáčka. Dostala jsem kdysi pozvání do Národního divadla na balet P. I. Čajkovského Louskáček. Bylo to benefiční představení pro pacienty Dětské neurologie motolské nemocnice. Atmosféra byla slavnostní, scházeli se rodiče s dětmi, lékaři i zdravotní personál. Ve foyer bylo pro děti přichystáno bohaté pohoštění formou švédských stolů. Hosty přivítal Mistr Vlastimil Harapes a dětem vysvětlil děj baletu. A pak se už na jevišti odvíjel příběh malého Louskáčka. Děti, které zpočátku se zájmem sledovaly všechny ty piruety, výskoky a otáčky, po nějaké době ztrácely pozornost. Najednou se prostorem Národního divadla rozlehl vysoký dětský hlásek: „Tak kdy už bude konečně ta svačina?“

(3) V té době běžel v televizi velmi populární seriál. Bylo právě období školních výletů a já jsem v Dřevěném městečku prováděla třídu malých druháků. Byli jsme v kostele a jednoho chlapečka velmi zaujal obraz křížové cesty, kde Veronika drží roušku s otiskem Kristovy tváře. „Sandokan, Sandokan“, začal křičet. Děti se shlukly kolem obrazu a tím moje povídání o kostelíku skončilo.

(4) Seděla jsem v zahrádce restaurace Poesie a užívala si při kávě chvíle klidu. U vedlejšího stolu řešily své problémy dvě spřátelené rodiny. Zjevně se při tom nudil malý synek jedné z nich. Asi ve snaze chlapce nějak zabavit zazněla ta nejhoupější otázka: „Lukášku, koho máš raději, tatínka nebo maminku?“ Rodiče se s očekáváním zahleděli na syna. „Nejradši mám babičku. Je hodná, pořád pracuje, a když se směje, tak se jí třese břicho.“

Tak vidíte, co všechno je možné se, jen tak mimochodem, dovědět.

Doubravka Vejmelková